

בש"פ 5488/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 5488/14

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ב באב התשע"ד (18.08.14)
בשם המבקשת: עו"ד ארז בן ארויה

בשם המשיב: עו"ד לירן פרידלנד

החלטה

1. בפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) החל מיום 25.8.2014 בתשעים יום או עד למתן פסק דין בתפ"ח 45811-11-13 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם.

כתב האישום והליכים קודמים

2. ביום 25.11.2013 הוגש נגד המשיב כתב אישום הנפרש על-פני חמישה אישומים ומייחס לו שורה של עבירות מין במשפחה, ביניהן ריבוי עבירות של מעשה סדום בקטינה שהיא בת משפחה אשר טרם מלאו לה 14 שנים (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיפים 347(ב) ו-345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)) וריבוי עבירות של ניסיון אונס בקטינה שהיא בת משפחה אשר טרם מלאו לה 14 שנים (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין).
3. כתב האישום מייחס למשיב ביצוע של מעשים מיניים שונים בגינתו הקטינה, ילידת שנת 2002 (להלן: הקטינה) בניגוד לרצונה, במהלך השנים 2012-2013. מעשים אלה מתוארים, כאמור, בחמישה אישומים שונים. לפי האישום הראשון, במספר רב של מקרים שבהם הגיעה הקטינה לדירה שבה התגוררו המשיב ואשתו, הפשיט אותה המשיב ונגע באמצעות ידו באיבר מינה בניגוד לרצונה. בהזדמנויות נוספות שבהן הקטינה נותרה לבדה במחיצת המשיב בדירתו הוא הפשיט אותה, תפס אותה בכוח וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. הקטינה, בתגובה, התנגדה למעשיו של המשיב ובעטה בו עד שהצליחה להשתחרר מאחיזתו. במקרים אחרים, תפס המשיב את הקטינה בכוח וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, עד אשר זו הצליחה להשתחרר ממנו ולהימלט. לפי האישום השני, בסוף שנת 2012, במועד שאינו ידוע, הקטינה נשארה ללון בדירתם של המשיב ואשתו. הקטינה ישנה במיטה יחד עם בתו של המשיב בחדר השינה שלה. במהלך הלילה, הגיע המשיב לחדר השינה של בתו, הרים אותה והעביר אותה למיטה שבה ישנה אשתו. בהמשך לכך, הוא חזר לחדר שבו שהתה הקטינה, אחז בידה והניח אותה על איבר מינו. לאחר שהקטינה הוציאה את ידה והסתירה אותה מאחורי גבה, הכניס המשיב את ידו מתחת לבגדיה וביצע בה מעשים מגונים. זמן קצר לאחר מכן הוא הפשיט אותה, התפשט בעצמו וחיך את איבר מינו באבר מינה עד שהגיע לפורקן מיני. לפי האישום השלישי, במקרה נוסף שבו הגיעה הקטינה לדירתו של המשיב, הוא הושיב אותה על המיטה בחדר השינה שלו ואמר לה כי הוא רוצה לשוחח עמה. הקטינה שאלה לפשרו של נושא השיחה, והמשיב, בתגובה, הכניס את ידו למכנסיו, הוציא את איבר מינו ודחף אותו לפיה. הקטינה חשה תחושת בחילה עזה, בעטה במשיב ודחפה אותו. לפי האישום הרביעי, במועד שבו נותרו המשיב והקטינה לבדם בדירתו של המשיב, הוא הקרין בפניה סרט פורנוגרפי, ובמקביל אחז במותניה ושפשף את איבר מינו באמצעות ידו. הקטינה הצליחה להימלט מאחיזתו רק כאשר נשכה את המשיב בידו. לפי האישום החמישי, ביום 9.11.2013 בשעות הבוקר, הגיעה הקטינה לדירתו של המשיב. באותה עת אשתו של המשיב התקלחה, ובתו של המשיב, קטינה גם היא, צפתה בסרט. המשיב הרים את הקטינה, לקח אותה לחדר השינה, נשכב עליה, נגע באיבר מינה מעל הבגדים ואז החל לחכך את איבר מינו באיבר מינה. המשיב חדל ממעשיו כאשר בתו נכנסה לחדר וביקשה להצטרף ל"משחק".
4. בד בבד עם הגשתו של כתב האישום הגישה המדינה גם בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, ביניהן הודעת הקטינה, עדויותיהן של אמה ואחותה של הקטינה על מצבה הנפשי, וכן תיאור שמסרה הקטינה בדבר סימן ייחודי באיבר מינו של המשיב. כן נטען כי קמה עילת מעצר נגד המשיב בשים למסוכנות הנשקפת ממעשיו. הדיון בבקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נדחה מספר פעמים עקב בקשות מטעם באת-כוחו לקבלת חומרי חקירה נוספים.
5. לאחר שקיים דיון בנושא, בית המשפט המחוזי (השופטת ש' בן-שלמה) קבע ביום 6.2.2014 כי קיימות ראיות לכאורה מספקות לצורך הרשעתו של המשיב. בהמשך להחלטתו זו הורה בית המשפט לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, לצורך בחינת חלופת מעצר.

6. ביום 25.2.2014 הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. שירות המבחן התרשם כי לא ניתן לשלול סיכון לביצוע עבירות מין חוזרות בדרגת חומרת גבוהה. שירות המבחן המליץ לפיכך שלא לשחרר את המשיב לחלופת המעצר שהוצעה בבית אוחותו של המשיב בבתי-ים, מאחר שהחלופה המוצעת לא כללה פיקוח על המשיב במהלך שעות היום. בהמשך לכך, ביום 26.2.2014 הורה בית המשפט המחוזי (מ"ת 13-11-45877, השופטת ש' בן-שלמה) על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים בעניינו, בהסכמת באת-כוחו של המשיב. לצד זאת, לבקשת באת-כוחו של המשיב, נשמרה זכותו של המשיב לפנות לבית המשפט פעם נוספת אם תימצא חלופת מעצר אחרת עבורו.

7. ראשיתו של ההליך העיקרי בעניינו של המשיב הייתה רצופה בדחיות דיונים לבקשתה של בא-כוחו, שעתרה לקבלת חומרי חקירה נוספים מהמדינה. בדיון שהתקיים ביום 10.3.2014 כפר המשיב בעובדות כתב האישום המבססות את האישומים נגדו. עד כה, התקיימה בהליך זה פרשת התביעה והחלה פרשת ההגנה. פרשת התביעה השתרעה על-פני ארבעה דיונים שהתקיימו בין ה-31.3.2014 לבין ה-12.5.2014, ובמסגרתה העידו הקטינה וארבעה עדים נוספים. פרשת ההגנה החלה בדיון שהתקיים ביום 16.7.2014, ובו העיד עד הגנה אחד. הדיון הבא בתיק קבוע ליום 14.9.2014, ועל-פי האמור בבקשה ההערכה היא שתסתיים בו פרשת ההגנה.

הבקשה והתגובה לה

8. בבקשתה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 יום נוספים המבקשת מצביעה על המסוכנות הרבה הנשקפת מן המשיב, בשים לב לחומרת העבירות שביצע ולהתרשמותו של שירות המבחן ממנו. בנוסף לכך, המבקשת טוענת כי קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב ינסה לשבש הליכי משפט ולהשפיע על עדים אם ישוחרר, בהתחשב בכך שהעבירות המיוחסות לו הן עבירות מין בתוך המשפחה. לבסוף, המבקשת מצביעה על כך שבדיון הנוסף שאמור להתקיים ביום 14.9.2014 אמורה להסתיים פרשת ההגנה. על כן, היא סבורה שצפויה התקדמות משמעותית בניהול התיק במהלכה של תקופת ההארכה המבוקשת.

9. באת-כוח המשיב טענה כי בשים לב לסיומה של פרשת התביעה ולמכלול הנסיבות הגיעה העת לבחון מחדש את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. לשיטתה, בשלב זה של המשפט נחלשת מאד עילת המעצר של שיבוש הליכי משפט, לאחר שעדי התביעה כבר העידו. על כן, גם חלופה שאינה כוללת פיקוח בכל שעות היום תוכל להלום. היא הוסיפה והסבירה כי המשיב אינו יכול להציע חלופה הכוללת פיקוח מלא בשל כך שאין לו משפחה בישראל פרט לאחותו, ולכן האפשרות היחידה לחלופת מעצר הפתוחה בפניו מחוץ לביתו היא בבית אוחותו, היוצאת לעבודה בשעות היום. באת-כוח המשיב הוסיפה וטענה כנגד הערכת המסוכנות של המשיב, אשר לדבריה מבוססת במידה רבה על כך שהוא כופר באישומים המיוחסים לו וטוען לחפותו.

10. בא-כוח המבקשת הדגיש בתשובתו כי מסוכנותו של המשיב עולה, בראש ובראשונה, מן המעשים המיוחסים ומנסיבות ביצועם. כמו כן, הוא ציין כי גם סיומה של פרשת התביעה אינה מפגינה לחלוטין את החשש לשיבוש הליכי משפט, ובמיוחד כאשר מדובר בהליך שנסב על עבירות מין במשפחה (בהפנייה לבש"פ 2916/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.4.2012) ולבש"פ 5485/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.8.2013)).

דין והכרעה

11. לאחר ששקלתי את הדברים עמדתי היא שדין הבקשה להתקבל. אכן, ככל שמתארך ההליך המשפטי בעניינו של נאשם השווה במעצר מתחזק משקלה של זכות הנאשם לחירות ביחס לאינטרס של הגנה על שלום הציבור וביטחונו (בש"פ 6687/10 מדינת ישראל נ' מוראדי, פסקה 7 (20.9.2010)). אולם, בשלב זה, נקודת האיזון בין חירותו של המשיב לבין שמירה על בטחון הציבור עודנה נוטה לטובת הארכת מעצרו של המשיב, בשים למסוכנות הנשקפת ממנו ולקצב התנהלות משפטו.

12. אין ספק שהעבירות המיוחסות למשיב הן חמורות מאד והמסוכנות העולה מהן ברורה (ראו למשל: בש"פ 1451/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 26 (11.3.2014); בש"פ 8913/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 (13.1.2014)). קביעה זו מקבלת משנה חיזוק נוכח האמור בתסקיר המבחן, לפיו הקטינה שרויה במצוקה נפשית וחרדה מפני האפשרות שהמשיב ישתחרר ממעצר, וכן כי לא ניתן לשלול סיכון לביצוע עבירות מין חוזרות מצדו של המשיב אם ישוחרר. בנסיבות אלה – וכאשר קצב התקדמות המשפט הוא ראוי – קיימת הצדקה ברורה להארכת המעצר בנסיבות העניין (ראו גם: בש"פ 3968/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 8-9 (11.6.2013)).

13. אני מורה אפוא על הארכת מעצרו של המשיב החל מיום 25.8.2014 בתשעים יום או עד למתן פסק דין בתפ"ח 45811-11-13 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ב באב התשע"ד (18.8.2014).

ש ו פ ט ת